

Torna el Torrent més corrosiu

NacióDigital ofereix en exclusiva un avançament editorial de la nova novel·la de l'escriptor valencià, "Poder contar-ho" (Columna edicions), la història d'un atracament en format de comèdia

Ferran Torrent publica | ACN

El 12 de setembre arriba a les llibreries la nova novel·la de Ferran Torrent, *Poder contar-ho* (<https://www.grup62.cat/libre-poder-continuar-ho/293954>) (Columna edicions), la tercera entrega de la sèrie *El Segon Sistema*, que va començar amb *Un dinar un dia qualsevol*, seguida d'*Individus com nosaltres*. Aquesta és una novel·la coral on els personatges habituals tornen trenta-cinc anys enrere, a les acaballes de 1982 i començaments de 1983, l'època en què els socialistes assoliren el poder a l'Estat espanyol.

[noitext]

A *Poder contar-ho*, el periodista Marc Sendra malda per esbrinar com es va organitzar l'insòlit atracament que tingué lloc a la ciutat de València durant la primera mascletà fallera de l'any 1983. Un assalt de deu minuts per saquejar 1.500 milions de pessetes, que comença a ordir-se des del primer capítol, amb una trama plena de peripècies que manté el suspens fins al final inesperat de les darreres pàgines.

Ferran Torrent completa el retrat d'uns personatges amb un salt enrere i un relat atapeït de seqüències i girs sorprenents, d'intriga constant i d'un humor marca de la casa que sura al llarg d'una novel·la on tothom sospita de tothom i on tothom té interessos ocults.

Ferran Torrent és un dels nostres narradors més consolidats, i entre les seves novel·les n'hi ha de tan celebrades com ara *Gràcies per la propina* (1994, Premi Sant Jordi), *Societat limitada* (2002) i *Bulevard dels Francesos* (2010). Les seves darreres novel·les són *Un dinar un dia qualsevol* (2015) i *Individus com nosaltres* (2017). Ara toca gaudir de *Poder contar-ho*. Us

n'oferim un bon anticip.

[despiece]Les tres sales del garito estaven plenes. A l'ambient surava l'haixix, senyal d'una clientela jove que s'estimava més jugar al pòquer descobert, mentre els veterans (ací la boira era de cigar) preferien les taules de black jack. Les crupiers eren dones atractives. Per simple que siga tenia el seu fonament psicològic de tall masculí: no era el mateix perdre contra un home, el somriure del qual no aportava cap consol al perdedor; que la disposició sensual d'una bella senyoreta, que, sovint, mantenia els clients amorrats a la taula més temps del que els calia.

La casa pagava els entrepans (una estratègia que evitava que els jugadors abandonaren les taules per baixar al carrer a buscar sopar). L'alcohol, tanmateix, estava prohibit i amb això s'estalviaven batusses de mals perdedors. No era una norma immutable, això de l'alcohol; però trencar la regla era un privilegi de la gerència per mantindre dòcil l'ecosistema del local.

El Llargo i el Messié anaren al despatx. Per la seua part, Butxana i Marc s'assegueren a una taula de black jack. El Gordo García hi va entrar.

?Tot en ordre.

?Gràcies, Gordo ?agraí el Llargo.

?Fes-me una gràcia.

Li va donar mil pessetes.

?Gordo, coneixes professionals del banc? ?preguntà el Messié.

?Cap. Per què?

?Para l'orella. Em sembla que s'està preparant alguna cosa.

?Ja ho sabria. Els atracaments als bancs els fan gent de fora. Nosaltres estem molt controlats.

?Si te n'assabentes m'ho dius. No volem embolics que atempten contra el nostre negoci.

?I tant! Ara està tot molt tranquil. Per cert, al garito hi ha dos bòfies.

?De confiança?

?Sí, però estan jugant.

?Crida'n un.

El Gordo García se'n va anar.

?Per què collons li has hagut de dir això de l'atracament? ?s'empenyà el Llargo.

?Per les pistes falses. Quan siga el moment l'interrogaran i llavors respondrà que nosaltres estàvem preocupats.

?Com menys se'n parle millor. Ara començarà a preguntar.

?Li he dit que pare l'orella, no que xarre pels descosits. Llargo, estàs massa alterat.

?Encara no m'he decidit.

?Doncs canvia de coixí. Anit Paul i jo en parlàrem.

?De què?

?De que ets un cagat. Picaren tres vegades a la porta. Era un bòfia.

?Hui no és dia de paga ?l'advertí el Llargo.

?Hem vingut a jugar.

?Ja. I la crupier, com que et coneix, és amable.

?Pensava que no fèieu trapes.

?Més o menys com vosaltres ?el Messié.

?Podem tancar-vos el local. Quan vulguem. Ara mateix.

?L'abús té un límit. Si nosaltres no tenim beneficis, vosaltres no podeu parar la mà.

?A penes guanyem.

?Un poc d'ací, un altre poc d'allà... ?el Llargo.

?Acceptem comissions de tots els locals, sense favoritismes.

?OK. Mitja hora més i piqueu sola a altres garitos.

El policia saludà amb un somriure.

?No tenen ètica ?va grunyar el Llargo.
?Cobren poc. I a més han de repartir.
?I ara també tenim un periodista furonejant.
?És amic de Butxana.
?Messié, és periodista. Claven el nas a tot arreu. On treballa?
?El Camí.
?Són d'esquerres!
?Ara ho són tots. S'han de posar al dia.
?No et preocupa? Ha vingut a la nau i ara ací. Mataria per fer un reportatge: boxa clandestina amb apostes, cases de joc il·legals... és un pastisset.
?Llargo, estan ocupats amb la política. En tenen ganes, feia temps que no ho practicaven. Però l'amic de Butxana és de successos.
?Segur que és un confident.
?És jove, no és com els d'abans. A més, és amic de Butxana. Coneixes un detectiu més antibòfia?
?No, però no m'agrada. Gent normal, això és el que necessitem, de l'ambient. De nou tocarem a la porta.
?Podem entrar? ?feu Butxana.
?Passa.
Anava acompanyat de Marc, circumstància que provocà una ganyota de desaprovació del Llargo.
?Així que treballes a la secció de successos ?li va preguntar.
?Sí.
?I la teua presència ací?
?Me'n parlà Toni. Em digué que organitzàveu partides privades i voldria jugar-ne alguna. La resta no m'interessa. Si fora així, ja n'hauria parlat. Hi ha trenta cases com la vostra a València.
?Com la nostra, no ?el Messié.
?Cert. És més espaiosa i sembla més organitzada.
?N'estàs informat.
?Soc periodista.
?Això és el que ens preocupa. Perds tres timbes i ens amenesces amb publicar-ho.
?Escolta, Messié ?intervingué Butxana?, Marc és un paio seriós. Fa anys que el conec. En alguns casos ens hem ajudat mútuament. D'una altra manera no l'hauria portat. Teniu timba o no?
?Dimarts.
?Cinquanta-quatre, copo o pòquer? ?pregunta de Marc.
?Cinquanta-quatre.
?Amb resto invisible o sense?
?Vas fort, eh? Si hi ha resto invisible ho avisem. Llavors venen d'altres ciutats. Tens gallets?
?Comprova-ho.
?D'acord, tens cadira. La partida comença a les nou, fem un descans de mitja hora. Acaba a les tres de la matinada. Ningú no se'n va si no és una urgència justificada o l'han pelat. Sempre donem quatre rodes de gràcia. Si perds i no pots pagar, signaràs un paper de compromís i abonaràs el deute en la pròxima partida. Si ets farlopero te l'esnifes al lavabo, mai davant dels altres, és un mal exemple, si...
?Messié, coneix les regles ?Butxana.
?Si va de resto invisible no cal que ens digues els diners que portes ?continuà el Messié?, però si la partida és normal no jugaràs si dus menys de deu mil pessetes. I una altra cosa: fora d'ací, la boca tancada. La bòfia no coneix les partides privades.
?I d'esta manera vos estalvieu una comissió ?Marc?. Per què ho hauria d'escampar?
?Perquè ets periodista ?el Llargo.
?Qui fa de banca?
?Nosaltres. La casa es queda un quinze per cent dels guanyadors. Ah, un de nosaltres juga: jo ?el Llargo?. Però totes les baralles són noves. Amb precinte. Desconfiat?
?Com vosaltres amb mi. Fins dimarts.
?Continue pensant que l'atrancament és una bogeria ?reiterà el Llargo.

El Messié va deixar els bitllets de l'aposta de la boxa damunt la taula amb un cert menyspreu en l'actitud.

?Veus què hi ha ací? Doncs és una merda com un piano, com la merda que ens repartirem del garito després de pagar al personal i a la bòfia.

?A mi em va bé.

?Perquè vius en un xalet amb una piscina, que l'has hagut de llogar, perquè bufes en caldo gelat i no tens gallets per comprar-lo?

?Tinc aspiracions d'acord amb el meu nivell de vida.

?Tota la teua vida has volgut ser un paio normalet, només et falten la dona, les criatures i el periquito; i no te n'adones que nosaltres no ho som, de normals. Si fabricares cotxes, no voldries fer-ne més i millors? Doncs no, no ho faries. Encara fabricaries biscúters. Això som, un putó biscúter. Vindrà un dia que en compte de trenta garitos n'hi haurà quaranta. I el que és pitjor, alguns seran millors que el nostre i, damunt, la bòfia de la Brigada del Joc t'exigirà més, més...

?Calla i beu, plom de collons.

El Llargo va servir dos whiskys de l'ampolla que el Messié amagava en el primer calaix de la seua taula. El soci feu un gest de reprensió, però les copes eren una treva. Van fer un glop, la pausa que aportava una mica de serenitat, la copa en què tots dos xarraven sobre el negoci, les novetats que havien d'incorporar o allò que havien d'eliminar. Així és com arribaren a ser la casa de joc de referència, però l'armistici a penes va durar un minut.

?Messié, no estic preparat.

?Winston Churchill tampoc no ho estava per a la guerra i la va guanyar. La teua faena és la més fàcil.

?Churchill, eh? No en tenies un altre a mà? Imagina't que la faig bé, però vosaltres la cagueu.

?Llargo, paraula que no t'hi implicaria. A més, tu no entraràs a l'Intrans. D'alguna manera estàs fora.

?D'alguna manera... I els altres?

?Paul, per descomptat que no; i la resta, si els triem bé, tampoc.

?Però farà sis mesos que entraré al banc sovint i parlaré amb el director. Cada dia. Al primer que interrogaran serà a mi.

?Una casualitat, han atracat el banc on operes. Fas un pam d'alçada més que tots nosaltres. Estaves descartat d'entrada, li ho diré a la policia si m'empomen.

?Però no en la logística. El comissari Tordera no s'ho passarà.

?A banda que és un soca, que diga el que vulga. No podrà demostrar-ho. El dia de l'atracament hauràs anat a la platja o al xalet.

?I si plou?

?Si plou ho ajornarem. Escolta, això són excuses de mal pagador. Si Paul diu que és fàcil, m'ho crec. Tinc el cul pelat de treballar amb ell. Anit em deia que una oportunitat així no la tornarem a tindre. Serà la definitiva.

?Serà la penúltima, ets un cul inquiet. Quan ens dedicàvem a les joeries em deies el mateix: «tranquil, Llargo, serà l'última». Però ja en tenies al cap una altra. T'ha explicat més detalls?

?No, ja t'ho vaig dir. No dirà res fins que l'equip estiga complet.

?Has pensat en algú en concret?

?No.

?Ho farà jo.

?Sense dir-los res, només si estan disposats a un treball excepcional. Paul i jo hem de parlar amb ells. No volem maldestres o desesperats. Tens algú al cap?

?Sí.

?Qui?

?Els he de temptejar.

?Qui? el Messié, ferm.

?Sara i el Gitano.

?I una merda! Són terroristes.

?Són d'extrema esquerra, radicals. Ells mai no em delatarien.

?Saps què faran amb els diners? Activitats polítiques il·legals, cosa que ho complicaria més tot.

?El pare Rafel m'ha dit que ara treballen. Sembla que s'han oblidat de l'activisme.
?Costa de creure.
?Messié, si ells entren en el colp jo també. És la meua condició carpe diem.
?Sine qua non, animal.
?Ja m'entens. A més, encara ignore si voldran participar-hi.
?L'aprovació final serà de Paul i meua. I no els digues de què va el treball. Em dones la teua paraula?
?Donada.
?Si entren a l'equip hauran d'acatar les normes.
?Els ho diré.
?Parla primer amb el pare Rafel. Esbrina a quina activitat política es dediquen. Entesos? Primer amb Rafel.

Van beure. El Messié continuà:

?Tu ja estàs dins. En saps massa.
?Sí, però amb les condicions que hem pactat.
?Si ells no accepten tu tampoc?
?Cony, no m'atabales!
?Ets un cagadubtes, un biscúter, un...
?Vinga, continua, m'estàs donant uns ànims collonuts per anar-me'n i no tornar en un any.
El Messié resolgué no collar-lo més. Va encendre un cigarret, feu una xamada i després d'expulsar el fum digué:
?Dissabte ve Paul.
?Els dissabtes tenim el garito a rebentar. No és un bon dia.
?Li diré que vinga diumenge. O dilluns.
?Millor dilluns.
?Vull que l'escoltes, que comproves tu mateix com serà de fàcil. També vindrà el Mític Regino. A la reunió li comunicarem la seua tasca. Parla amb Rafel.
?Et recorde les meues condicions ?va remugar el Llargo.
?I jo que soc el boss, el que té la darrera paraula. I lamente donar-te una mala notícia, per si t'ho repenses en negatiu a causa de les dificultats: en matèria d'organització tinc la mà trencada.

El Llargo no li va recordar els tres anys de presó a França. Estava esgotat de discutir, a banda que el Messié era d'aquells que si es ficava un objectiu al cap se li enganxava com una paparra.[/despiece]